

KUYUDAN GELEN ÇİĞLİK

Zamanda yolculuk yapmayı hepimiz severiz. Bizi bundan yıllar öncesine, anılarımızı hayali olarak tekrar yaşatan zamana götüren orada zamanı durdurmak isteriz. 1930'lu yıllarda küçük ve şirin bir kasabaydı Çorlu. Herkesin birbirini tanıdığı, büyük şehir kalabalığından uzak, yerli halkıyla, esnafıyla, manavıyla, kasabıyla içiçeydi. Sizi o yıllarda yerli halkın hüküm sürdüğü eski Çorlu'ya Balık Pazarı caddesine götürmek istiyorum. Balık Pazarı Caddesi adından da anlaşılacağı üzere bir dönem balık tezgahlarında balık satılmasından ötürü bu ismi almıştı. Daha sonraları balık satılmasa da adı Balık Pazarı Caddesi olarak kalmıştı. Balık Pazarı caddesi Çorlu'nun en eski yerleşim yerlerinden biriydi.

Büyük dedem ailesiyle birlikte Romanya'nın Pazarcık kasabasından Çorlu'ya geldiğinde henüz 21 yaşlarındaydı. O yıllarda aşçılık yapmaktaydı. İlk dükkanı postanenin hemen karşısındaydı. Fakat zamanla dükkan sokak çocuklarının taşlamaları sebebiyle zarar görmüştü. Her gün yeni bir masraf tamir etmektense dükkanı kapatıp yeni yer almaya karar vermişti. Lokantasını evine yakınlığı sebebiyle Balık Pazarı Caddesinde işletmeyi uygun bulmuştu Bu nedenle Balık Pazarı Caddesinde Palas Otelin hemen altında küçük bir dükkan satın almıştı. Bu dükkana Bol Kepçe lokantası ismini vermişti. Aşçı kimliğini bu lokantada sürdürmeye kararlı görünüyordu.

O yıllarda büyük dedemi Aşçı İsmail olarak herkes tanırdı. Balık Pazarı Caddesi bakkalıyla, manavıyla, kasabıyla, terzisiyle hayat bulan bir cadde olmuştu zaman içinde. Kendisi son derece beyefendi olan kıyafetleri ile dikkat çeken uzun boylu gözleri cam göbeğinden yeşile çalan esnaf kişiliğiyle göz dolduran mülayim bir insandı. Aşçılık kimliğinin ardında aynı zamanda iyi bir eşi. Eşi müsebiye hanım ile birlikte son derece mutluydu. 1933 yılında ilk çocuğu Mithat dünyaya gelmişti. Hem lokantasını hem de evini geçindirmeyi başaran otorite sahibi birisi olarak geçimini sürdürmekteydi.

Kendisi eşi ve oğlu Mithat ile birlikte Cumhuriyet Meydanı aralığında bulunan Foto İstiklal'in hemen yanındaki iki katlı mavi evde oturmaktaydı. Evi içeriden merdivenli aşağıda iki odası mutfaklı bulunan üst katta bir balkon iki odası ve banyosu olan arkasında bahçesi olan şirin bir evdi. 1935 yılında ikinci çocukları kız dünyaya gelmişti. Kızlarına Suzan ismini vermişlerdi. Aşçı İsmail her gün sabah erkenden evinden çıkıp lokantasına gider. Beyaz önlüğünü takar, taş pikaplarda çalan müziğin ardında özenle malzemeleri lokantasına dizer yemeklere sevgisini katarak şevkle yapardı. Balık Pazarındaki Bol Kepçe Lokantası kısa zamanda adını ve Aşçı İsmail kimliğiyle çoluğu çocuğu genci yaşlısını doyurmayı başarmıştı.

Tabiki o yıllarda Balık Pazarında yerli halktan ziyade gayrimüslimler de yaşamaktaydı. Günlerden bir gün Aşçı İsmail yine lokantasında yemekler yapmaya devam ederken camda çırak aranıyor ilanını gören gayrimüslim Nico geldi. Nico zayıf ve cılız bir çocuktü. Kahverengi gözlü esmer bir çocuk olan Nico içeri girdi

-Çırak lazımmiş

-Ben ilanı gördüm dedi.

-Adım Nico

Aşçı İsmail onu görünce işini bırakıp yanına gelmişti.

-Bende Aşçı İsmail aynı zamanda da lokantanın sahibiyim dedi.

-Nico memnun oldum. Bana işten bahseder misiniz ? dedi.

-Burası bir lokanta her gün özenle ve düzenli olarak çeşitli yemekler yapılır.

- Lokanta Saat beş'te açılıp akşam on'a kadar hizmet verir.

-Senin buradaki görevin sabahları saatinde burda olmak ve üzerine düşenleri eksiksiz yapmak dedi.

-Nico ben gereken neyse yaparım bu işe ihtiyacım var dedi. Utangaç ve çaresiz bir şekilde.

-Aşçı İsmail aç mısın ?

-Nico ürkekçe kafasını salladı.

-Aşçı henüz yeni pişirdiği kuru faulye pilavı Nico'nun masasına koydu.

-Haydi buyur bak bakalım tadına sonrada işimiz çok evlat dedi.

Nico fakir bir ailenin en küçük çocuğuydu. Paraya ihtiyacı vardı. Aşçı İsmail çocuğun durumunu anlamıştı. Onu işe aldı. Çalışkan ve hırslı görünen Nico hemen işe başlamıştı ondan iyi yardımcı bulamazdı. Hemen her işe koşturuyor ve işe alındığına çok seviniyordu.

Lokantaya gelen müşterilerle artık Nico ilgileniyordu. Aşçıda özenle yemeklerini pişirmeye devam ediyordu. Balık Pazarında sadece esnafların değil aynı zamanda bir çok Çorlu'lunun karnını eşsiz ve lezzetli yemeklerle doyurmaktaydı. Bol Kepçe Lokantası kısa zamanda herkesin uğrak lokantalarından biri haline gelmişti. O zamanlarda dükkandaki malzemeleri kapalı çarşıdan özenle seçerdi. Lokantasında piriçten havan ve değirmenleri kullanırdı. Masaların peçete ve örtülerini özel olarak diktirirdi. Bir gün Nico ile sohbet ederlerken bak evlat bu işin sırrı ne biliyor musun ? dedi

-Nico nedir ?

-Aşçı İsmail yemediğin bir şeyi kimseye ikram etmemek,

-İşini severek ve titizlikle yaparsan her zaman kazanan sen olursun evlat dedi.

-Nico bu sözleri bir öğüt olarak kaydederken aynı zamanda işine dört elle sarılmayı başarıyordu.

Günler günleri kovalamaya devam ediyordu. Yıl 1938'lere gelmişti. Eşi bir kız çocuğu daha dünyaya getirmişti. Adını Suza'na yakın bir isim olan Nazan koymuşlardı. Nazan doğduğunda Suzan 3 yaşına

gelmiş Mithat ise 5 yaşlarındaydı. Babaları ise üç çocukla geçimini sürdürmeye artık çocukları için daha fazla mücadele etmesi gerektiğini anlamıştı.

Lokanta her gün sabah beş'te açılırdı. Sabahları meşhur İşkembe, Kelle Paça, Mercimek çorbaları yapılırdı. Balık Pazarında o dönemde sokakta yaşayan fakirlere Aşçı İsmail yaptığı çorbadan dağıtırdı. O dönemde Çorlu çok küçük bir kasaba olduğundan herkes genellikle pazardan alışveriş yapardı. O dönem çorlunun Cumhuriyet Meydanının arkasında Gölcük Meydanında cuma pazarı kurulurdu. Lokantasına malzemeleri cuma pazarından özenle seçerdi. Pazara gidemediği zamanlarda ise Balık Pazarındaki manavı tercih ederdi. Lokanta her gün yeni yemeklerle hergün bir çok kitleyi doyurmaya devam ediyor aynı zamanda hasılatı arttırıyordu.

1940'lara gelindiğinde ise Mithat artık ilkokula başlamıştı. Masrafları artmıştı. hem lokantayı idare etmek hem ev ile ilgilenmek kolay değildi. Evde iki de küçük kız vardı. Lokanta her gün gelen müşterileriyle kazancını fazlasıyla çıkartıyordu. Lokantadan kalan zamanlarda cumhuriyet meydanındaki evinde dinlenmeyi tercih ederdi. Aşçı ismail eve gittiğinde kapıyı eşi müsebbiye açardı. Eşi ve çocukları ile birlikte sofraya oturulur yemek saatinde yenilirdi. Lokantadan pişirdiği yemeklerden eve getirirdi. Çoğu zaman eve tok gelsede sofranın kültürü muhakkak korunurdu. Yemeğin ardından günün yorgunluğunu atması için eşi maltista köpüklü Türk kahvesi yapardı. Oda her zamanki gibi yukardaki odasında gelene geçene bakar radyosunu açar hafif sanat müziklerini dinlerken kahvesini yudumlardı.

O yıllarda komşunun çocukları satın aldıkları bağ yerlerine giderlerdi. Çocuklarında onlara özenirdi. Çocuklar babalarına baba bizede bağ yeri al bizimde bağımız olsun diye istekte bulunurdu. Çocuklarının bu isteğini kıramamıştı. O günlerden sonra aşçının kafasında bir bağ yeri alma fikri yerleşmişti. Bağ yeri araştırmalarına başlamıştı. Nihayetinde işleri istediği gibi gitmişti araştırmaları sonuç vermişti ve istediği bağ yerini almayı başarmıştı.

Çorlu o dönem hastane postane arası kadar bir yerdi. Bağ yeri Çorlu'nun Kız Meslek Lisesi'nin üst taraflarında yer almaktaydı. 1945'li yıllarda oralar bağlık alanların olduğu binaların olmadığı patika yollardan gidilen bir sürü meyve ağaçlarıyla dolu bir yerdi. Aşçı İsmail buraya hep patika yollardan elinde sepetiyle dinlenerek gelirdi. Bu sokaklarda yürürken mola verdiği bir kuyu vardı. Burada soluklanıp yoluna öyle devam ederdi. Bu bağ yerini alması ona iyi gelmişti. Burada İncir, Üzüm, Erik, Muşmula, Çilek, Kayısı, Ceviz, Badem, Malta Eriği, Elma vs daha bir çok meyve ağaçları yetiştirirdi. Toprakla uğraşmak tüm yorgunluğunu alırdı. Bu bağ yerlerinin güvenliğine yıllık bedel karşılığında korucu karışırdı. Herkesin bağ yeri çitle çevrili bir yerdi. Kimse kimsenin bağ yerine bişey yapamazdı. Eşi ve çocukları burada zaman geçirmeye gelir. Meyve ağaçlarıyla ilgilenir. Olan meyveleri toplarlardı. Buradan topladığı organik meyvelerden lokantasında sirke yapar, ve diğerlerini de lokantasında kullanırdı.

Yıllar geçmeye devam ediyordu Çorluda. Mithat okuldan kalan zamanlarında Nico ile babasına lokantada yardım ediyordu. Okulu artık bitmek üzereydi. Nihayet 1945 yılına gelindiğinde büyük oğlu Mithat ilkokulu bitirmişti. Artık babasının lokantasında çalışabilirdi. İlkokuldan sonra babasının yanında çırak olarak işe başlamış Nico'ya destek olmuştu. Nico ve Mithat iş paylaşımı yapmış bu ikisinin yaşlarının birbirine yakın olması nedeniyle Nico ile arkadaş olmuşlardı. Aşçı İsmail'in lokantada çalışmaktan çocuklarına zaman ayırmaya fırsatı kalmıyordu. Eve yorgun gidiyordu. Eve giderken geçtiği yollar tanıdığı esnaf arkadaşlarıyla doluydu. Onlara selam vermeden asla geçmezdi. Ertesi gün yine aynı yoldan işine gider lokantasını açar yemeklerini yapmaya girişirdi. Günün birinde çırak Nico İstanbul da iş bulmuştu. İşi bırakmak istediğini söyledi.

-Beni işe aldınız bana çok şey öğrettiniz hepsi için çok teşekkür ederim dedi.

-Aşçı İsmail yolun açık olsun evlat dedi.

O gün Nico'nun lokantasında son günüydü. Nico gittikten sonra lokantasını oğlu Mithat ile birlikte işletmişlerdi. 1946 yılında bir erkek çocukları dünyaya gelmişti. Adını Cevat koymuşlardı. Evde nüfus git gide artıyordu. Eşi Müsebbiye hem ev işleri hemde çocuklarla ilgilenmekten harap oluyordu. Oysaki bir sene sonra bir erkek çocuk daha doğuracağını nerden bilebilirdi. Cevat bir yaşına geldiğinde hamileydi. Onu kucaklarına alacakları günü bekliyorlardı. 1947 yıllarıydı. Nihayet bir erkek çocuk daha dünyaya gelmişti. Cevattan sonra onada Vedat ismini koymuşlardı. Artık Aşçı İsmail beş çocuk babasıydı. Ailesinin giderek büyümesi onu sevindiriyordu.

Beş çocuklu bir aile babası olmak kolay değildi. Çocukların masrafları artıyordu. Büyük bir aile olmak hepsinin geçimini sağlamak zordu. İsmailin tek dayanağı lokantasıydı. Yemek yaparken herşeyi unuturdu. İşine öylesine gönülden bağlıydı ki yemeklere adeta sevgisini katardı. Evde artık beş çocuk vardı. Mithat en büyükleriydi. Kardeşlerini koruyup kollardı. İçlerinde en uysal olanı da Mithattı. Babasının sözünden çıkmayan tez canlı bir çocuktı. Lokantada babasına yardım etmesinden ötürü babasının en büyük destekçisiydi.

Mithat o dönemde spora düşküncüydü. Babasının karşı çıkmalarına rağmen Doğansporda amatör futbol oynuyordu. Maç oynadıktan sonra sudan çıkmış balığa dönen Mithatı görünce babası adeta ateş püskürüyor ve onu azarlıyordu. Bu sevdadan vazgeçmesini sporu bırakmasını istiyordu. Ama Mithat'ın tek eğlencesi spora olan düşkünlüğüydü. Onunda elinden alınmasını istemiyordu. Bir şekilde maça kaçmayı başarıyordu.

1950'li yıllara gelindiğinde çocukları artık büyümeye başlamıştı. Mithat 17 yaşına, Suzan 15, Nazan 12, Cevat 4 Vedat ise 3 yaşındaydı. Bir kardeşleri de yoldaydı. 1950 yılında bir kız çocukları dünyaya gelmişti. Ona da Özen ismini vermişlerdi. Eve bir nüfus daha eklenmişti. Lokantanın yorgunluğu derken üstüne bir de çocuklar eklenince iyice bunalmıştı. Boş vakitlerinde aldığı bağ yerine Kız Meslek Lisesi'nin patika yollarından elinde sepetiyle kuş cıvıltıları eşliğinde giderdi. Yorulduğunda kuyuda

mola verirdi. Bu kuyudan bağda kullanmak amaçlı su çekerdi. Issız sokaklardan geçerek bağ yerine ulaşırdı. Toprakla uğraşmak ona iyi gelirdi.

Mithat'ın askerden geldiği 1950li yılların ikinci yarısında mithat'ın iki küçüğü olan Nazan son derece alımlı ve güzel bir kızdı. Bir gençle izdivaç yapmış ve evi terk etmişti. Babası bu durumu başlarda kabul etmekte zorlanmış ve herkes gibi çok üzülmüştü. Evden bir kardeş bir çocuk eksikti artık. Onun yokluğunu hissettikçe kendini kötü hissediyordu. Eşi Müsebbiye kızlarının bu durumunu hazmedememişti. Nazan'ın evden kaçmasından beri Nazan'ın çeşme durağındaki evine gidip defalarca kapısında ağlamıştı. Çocukları doğana kadar Nazan ile konuşmamışlardı. Herşey üst üste geliyordu. Hayat yorgunluğu ve yıpranmışlığı yetmezmiş gibi. Kızıada yapacak bir şey yoktu artık. Evde bekleyen beş çocuk daha vardı. Onları düşünmesi gerekiyordu.

Evden kaçalı iki sene kadar oluyordu. Nazan'ın bir kız birde erkek çocuğu dünyaya gelmişti. Nazan aniden rahatsızlanmıştı. Nazan'ı istanbula hastaneye kaldırmışlardı. Ailesinden uzak kaldığı sırada bakımsız kalmıştı. Doktorlar Tüberkuloz hastalığına yakalandığını söylemişti. Orada tedavi için bir süre yatması gerekiyordu. Anne ve babası kızlarının bu durumuna üzülmüştü. Kaçarak evlensede mutluydu. Çocukları doğmuştu. Anne ve babası yaşattıklarını sineye çekmişlerdi. Apar topar kızlarını ziyarete gitmişlerdi. Tüberkuloz hastalığı yemesine içmesine son derece dikkat etmesi gereken bir hastalıktı. Bir süre bu hastanede tedavi görecekti. Aşçı ve eşi Nazan'ın çocuklarını alıp Çorlu'ya gelmişti. Çocuklar henüz çok küçüktü. Annelerinin yokluğunda torunlarına onlar bakacaktı.

Hastane süresince Nazan'a yemekler gönderilmişti. Nazan bir müddet hastanede yattıktan sonra doktor artık evde iyi bakılmasını söylemişti. Nazan çeşme durağındaki evine Çorlu'ya dönmüştü. Bir süre evde dinlendikten sonra hastalığı atlatmıştı. Annesi ve babasıyla da arasını düzeltmişti. Artık her fırsatta anne ve babasını ziyarete gidiyordu. Eski günlerdeki gibi yine evde bir yemek kutlama vs olsa Nazan'a da haber verilirdi. Nazan da kaçtığı dönemde ailesinden ayrı kalmanın burukluğunu atlatmanın sevinci içindeydi.

Aşçının hem yaşadıkları hemde lokantanın iş yükü onu epey yoruyordu. Ama yine de Mithat ile birlikte lokantayı çekip çeviriyorlardı. Bi kaç yıl sonra 1950 nin sonları ve 1960 lı yılların başında Nazan'ın ablası suzanda bir adamla izdivaç yapıp İzmir'e kaçmıştı. Nazan'ın yaşattıkları yetmezmiş gibi bir de Suzan'ın evi terk etmesi herşeyi daha da zorlaştırmıştı. Artık iki kızı da yoktu. İlk kızından sonra omuzlarına diğer kızının yükünü de sıtlamıştı. Yıllar geçiyordu büyük çocuğu olan Mithat'ın da evlilik çağı gelmişti. O da evlenip yuvasını kurmuştu. Fakat lokantada çalışmaya devam ediyordu. Çocukları birer birer evden azalırken lokantada işler hızla ilerliyordu. Yaşanılan zorluklara rağmen yine Bol Kepçe Lokantası titizlikle çalışmaya hizmette sınır tanımayan kimliğini sürdürmeyi başarıyordu.

Aşçı lokantada çalışırken günün nasıl geçtiğini anlamaz. İş yükünden bunaldığı zamanlarda dükkanı büyük oğlu Mithat'a bırakıp bağ yerine gidip bağını kazdırır. Ağaçlara meyvelere bakar. Olan mahsulleri toplardı. Ona bir nevi terapi olurdu. Gene aynı yoldan lokantasına geri döner. Bağ yerinin

yakınlarındaki derin ve kenarları tuğlalarla çevrili kuyu hep dinlendiği mola verdiği yer olmuştu. O kuyunun başında mola vermeyi nedensiz severdi. Issızdı, oranın sakinliğinde adeta kendini buluyordu. Bağdan dönüşlerinde kuyudan su çekip topladığı meyvelerin topraklarını yıkar. Bazen topladığı meyvelerden yiyerek lokantanın yolunu tutardı.

Nico gittiğinden beri lokantada tek başına çalışan Mithat artık iyice bunalmıştı. Artık işlere tek başına yeterli olamamakta yeni çırak alma fikrini babasına söylemişti. Müşterilerin yoğunluğunu tek başına kaldırmak kolay değildi. Bu nedenle babasıda ona hak vermişti. Hemen lokantanın camına çırak aranıyor ilanları asıldı. Nitekim bir hafta on gün içinde üç kişi işe alınmıştı. Çalışanlar arasında iş bölümü yapılarak işe başlanmıştı. Artık çarşıya pazara lokantanın yeni çırakları giderdi. Söylenilenleri eksiksiz alırdı. Aşçı İsmailin de yükü hafiflemiş olurdu. Hem Mithat'a da arkadaş olmuşlardı. Artık tek başına çalışmaktan sıkılmıyordu. İşten kalan zamanlarda birlikte vakit geçiriyorlardı.

1965li yılların son zamanlarıydı. Ramazan ayı yaklaşıyordu. Ramazanda lokanta kapanır bir ay hizmet vermezdi. Bu süre zarfında lokantanın boyası badanası yapılıp eksikler temin edilirdi. Hem lokantanın bakımı hemde temizliği yapılırdı. Kalan zamanda satın alınan bağ yeri ile ilgilenilirdi. Ağaçlar aşılatılır, Üzüm zamanı üzümler kestirilirdi. O dönemde üzümlere daha verimli olması için kükürt attırırıldı. Bağ işleri bir hafta kadar sürerdi. Eşi çocuklarla birlikte çapa ile kazarlar otları temizlerler. Lokantasına gösterdiği özeni aynı şekilde bağına da gösterirdi. Burası öyle büyük bir bağ yeri idi ki işleri kolay kolay bitmezdi. Zaten bitmesini oda istemiyordu. Hayatın getirdiği sorunları kafadan atmanın uzaklaşmanın en iyi yolu idi bağ bahçe işleri. Hayata biraz ara veriyor. Orada biraz soluklanıyordu.

Koskoca bir ay geride kalmış, takvimler ramazan bayramının arifesine gelmişti. Evde hazırlıklar çoktan başlamıştı. Suzan kaçtığından beri ilk defa ziyaretlerine gelecekti. O yüzden Suzan'ın sevdiği yemekler yapılmıştı. Dolmalar sarılmış tatlılar hazırlanmıştı. Yaşananlar unutulmamıştı ama en azından evlatlarının mutluluğu ve torunlarının hatrına aradaki küslük göz ardı edilmişti. Birkaç seneden beri Suzan'ı görmüyorlardı. Geldiğinde sarılmış kucaklaşmışlardı. Suzan İzmir'den geldiğinde babasına tütün kolonyası getirmişti. Tütün kolonyası babasının en sevdiği kolonyaydı. Belki de kendini kolay affettirmenin ön hazırlığıydı. Anne ve babası Suzan geldiğinde onu her zaman olduğu gibi karşılamıştı. Kızları da olsa gelen misafire saygıda kusur edilmezdi.

Suzan eşi ve iki çocuğuyla İzmir'den geldiği için Çorlu da bir hafta kalmıştı. Birlikte keyifli zaman geçirmişlerdi. Suzan bağ yerine gitmeyi özlemişti. Eski günlerdeki gibi bağ yerine gitmek istedi. Babası Suzan'ın isteğini kıramamıştı ve hep birlikte bağ yerine gitmişlerdi. Suzan İzmir'in büyük şehir kalabalığından uzaklaşmanın dinginliği içindeydi. Özlemişti Çorlu'nun sıcaklığını ve ailesinin samimiyetini ama uzakta olduğundan anca tatillerde gelebiliyordu.

Suzan bir hafta kaldıktan sonra İzmir'e evine gitmişti. Bayram çoktan bitmiş. Lokanta yenilenmiş bir şekilde hizmet vermeye başlamıştı. Cevatla Vedat'ta büyümüşü artık. Babalarıyla anlaşmakta

zorlanıyorlardı. Ara sıra lokantaya onlarda uğrardı. Babalarını ve abilerini ziyaret eder. Bişeyler yerler. Babalarından harçlıklarını alırlar. Aldıkları parayı da sokaklarda gezerek harcarlardı.

Günler günleri kovalıyordu. 1968 yıllarına gelmişti takvimler, Mithat'ın artık üç kızı vardı. Hem çocukları ile ilgileniyor hemde lokantada çalışıyordu. Cevat o dönemde askerliğe diye gidip bir kızla ailesine sormadan İstanbul'a evlenmişti ve evi terk etmişti. Ara sıra uğruyordu ailesinin yanına. Vedat'ta askerden yeni gelmişti. Babasının parasını yiyen sokaklarda gezen genç delikanlı olmuştu. Günlerden bir gün aşçı çarşı işlerini halletmeye gittiğinde lokantaya Vedat gelmişti. Mithat'ta rahatsızdı o gün lokantaya gidememişti. Lokantayı yeni çıraklar idare ediyordu. Vedat lokantada babasının yokluğundan istifade edip kasadan o günkü hasılatın tamamını alıp kaçmıştı. Nihayet Aşçı İsmail gelmişti. Lokantada kasanın boşaltıldığını görünce şakaklarında soğuk bir ter şiddetli baş ağrısıyla Aşçı İsmail kapının önüne fırlayıp hemen karşısındaki esnaf Mülayim Şarküterideki arkadaşlarına kasa boşaltılmış dükkana gireni gördünüz mü ? diye sordu.

-Mülayim az önce Vedat çıktı dükkandan dedi.

-Aşçı İsmail durumu anlamıştı, anladım diyebildi sadece ürkekçe ve boynunun büküklüğüyle,

Gözleri derin bir iğrenme içinde bu düşüncenin ne kadar haince olduğunu düşünmeye daldı.

Vedat asi bir çocuktı. Babasının sözünü dinlemeyen kendi başına buyruk hareket ediyordu. Cevattan sonra Vedat'ın da bu durumuna babası çok üzülüyordu. Kasadan giden para geri gelirdi gelmesine ama aşçıyı düşündüren gelecek korkusuydu. Daha ilerisi için kaygılanıyordu. Çocuklarına bu kadar düşkünken onların iyi olması için geceden gündüze çalışan bir babanın çocuklarının bu derece hayırsız olması akıl alır gibi değildi. Vedat ise aldığı tüm parayı arkadaşlarıyla yemiş bitirmişti. Akşam olmuş baba eve geldiğinde Vedat'ı yanına çağırılmış bugünkü hasılatın hepsini almışsın bu kadar parayı naptın dedi kızgınlıkla,

-Vedat arkadaşlarımla hepsini harcadım dedi.

-Aşçı ben sana her zaman harçlık vermiyor muyum ? Kasayı boşaltmak ne demek bu çok çirkin bir davranış diyerek kulaklarını çekmişti Vedat'ın.

Babasının sözleri Vedat'ın bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Vedat hiçbir zaman ifla olmayacaktı. Bir kere alışmıştı bu asi ve sorumsuz hayatı yaşamaya. 1970'li yıllarda ablası Nazan kocasının memuriyeti nedeniyle Silivri'ye taşınmıştı. Vedat ise hafta sonları babasının parasını yemeye ablasını ziyarete diye gidip silivriyi gezerdi. Nazan'ların oturduğu evin hemen karşısı sinemaydı. O dönemde sinemada bilet kesen bir kızla kesişmisti yolu. Vedat ilk görüşte vurulmuştu bu kıza gel zaman git zaman her hafta silivriye kızı görmeye giderdi.

Bir gün kızla tanışmaya hatta evlenmeye karar vermişti. Başka yolu yoktu. O kızdan başkasıyla evlenmek istemiyordu. Tek düşüncesi olmuştu adeta. Ne ablasının ne de babasının durumdan haberi

yoktu. Ama vedat aşık olmuştu bir kere gönlüne söz geçiremedi. Kaçırmişti bu kızı adı Gültendi. Gülten'i de alıp aniden Çorlu'ya getirmişti. Ben bu kızla evleniyorum demişti. Anne baba ne olduğunun şaşkınlığı içindeydi. Bir anda oğullarının böyle yapmasına akıl erdirememişlerdi. Gülten fakir bir ailenin kızıydı. Ailesinin geçimine destek olması amacıyla erken yaşta atılmıştı hayata. Bir anda Vedat çıkmıştı karşısına tek kurtuluşu Vedat olarak görmüştü. Pek belli etmese de ilk görüşte o da vurulmuştu Vedat'a.

Vedat'ın ailesi yaşamış olduğu şok karşısında tutulup kalmıştı. Fakat Vedat'ı kararından döndürmek imkansızdı. Bir kere kızı kaçırılmıştı. Gültene üst katta bir oda ayarlandı. Gülten artık geri dönemezdi. Ertesi gün Vedat ve Gülten Çorlu da Saray Caddesinin hemen ön yolundaki Çorlu Belediyesinin üst katındaki düğün salonunda salon tutmuşlardı. En erken tarihe salonu ayarlamışlardı. Düğün için hazırlıklar tüm hızıyla sürüyordu. Anne ve baba kızlardan sonra bu yükü de arkalarına atmışlardı atmasına ama çocuklarına söz geçirememenin burukluğu hep içlerinde yaşamaya devam edecekti.

1972 yılıydı aylardan haziran günlerden salıydı. Güneş temiz bir gökyüzünü parlak dalgalarıyla ışılatıyordu. Düğün günü gelip çatmıştı. Herkeste bir telaş ve heyecan hakimdi. Vedat sabah erkenden berbere gitmiş damat traşını olmuş smokinini giymiş heyecan içinde Gülten'in kuaförden çıkmasını bekliyordu. Evde yemekler yapılmış masalar kurulmuş gelen misafirler evde ağırlanmıştı. Akşam olduğunda düğün başlamış ve Vedat ile Gülten evlenmişti. Düğün bitiminde davetliler dağılmış salondaki herkes gitmiş Vedat'ın ailesi kalmıştı. Düğün fotoğrafı hatırası çektirip Cumhuriyet Meydanındaki evin yolunu tutmuşlardı. Bugünden sonra Aşçı İsmail ve ailesi için zor ve yıpratıcı bir dönem başlayacaktı.

Vedat ve Gülten için üst katta bir oda ayarlanmıştı. Evin küçük kızı Özen Gültenin yaşlarındaydı. Eve yeni gelen birini tam tanıyamadan bir anda gelinleri oluvermişti Gülten. Aynı evde yaşamaya başlamışlardı. Vedat karısına son derece düşküncü. Aynı evde yaşadıklarından her gün yeni bir sorunla karşılaşıyorlardı. Özen ve Gülten birbirleriyle anlaşamamakta Vedat'ta karısının ezilmesinden muzdaripti. Bu sebeple ailesini bile karşısına alabilirdi. Çünkü Vedat vurdumduymaz ve kavgacıydı. Ailesi vedat'tan son derece korkuyorlar alt katta odanın kapsını bile kilitliyorlardı. Vedat sinirlenince evde fırlatılmadık bir şey bırakmıyordu. Aşçı İsmail evde yorgunluğunu dizginleyeceği sırada her gün yeni bir sorunla kavgayla karşılaşınca sinirleri iyice yıpranmıştı.

Bu yorgunluğu lokantasında yemek yaparak unutmaya çalışıyordu. Lokantasına Mithat'ın kızları gelirdi. Torunlarını çok severdi. Onlara para verirdi. Karınları açsa yemek yedirirdi. Başlarını okşayarak eve uğurlardı. Vedat'ta evlendiği için arada lokantada zaman geçirip hasılatını alırdı. Fakat bazen de kavgacı kimliğiyle lokantayı karıştırmayı başarırdı. Vedat lokantanın tüm hasılatını almak istiyordu. Babasıda haklı olarak buna karşı çıkıyordu. Kavga da her seferinde bu sebeple çıkıyordu. Lokantada her gün gün kapanışı yapılır. Aşçı İsmail her gün bitimi hesapları kontrol eder aylık borcu alacağı hesaplar. Çalışanlarına hasılatlarını dağıtırdı. Kalan para ile kendisi için her ay düzenli olarak bağkura para yatırırdı.

Çorlu da o dönemde tek eğlence panayır ve hıdırellez kutlamalarıydı. Ağustos ayının son günlerinde Sağlık Mahallesinde panayırlar kurulurdu. Müsebbiye kızı Özen ve torunlarıyla panayıra giderlerdi. Panayır bir hafta sürer sonrasında toplanırdı. Kalelerin altından yürüyerek Tren yolu geçilerek gidilirdi. Çocuklar bu panayırı çok severdi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamazdı. Elma ve pamuk şekeri yerler satıcıları gezerler. İhtiyaçlarına uygun bulduklarını alarak evin yolunu tutarlardı.

Aşçı İsmail Hıdırellez zamanı muhakkak çocuklar ve torunlar ile birlikte mutlaka ulaş köyüne çamlığa giderdi. Burada piknik yapılır. Hıdırellez için yanan ateşten atlanırdı. Çocukları ve torunlarıyla güzel bir gün geçirirdi. Herkes burada zaman geçirmekten mutlu olurdu. Adeta gelenek haline gelmişti. Her sene hıdırellezde ulaş köyündeki çamlığa gelmekle tüm enerjilerini atmış olurlardı.

Aşçı İsmaili yaşadıkları çok yormuştu. Bu yorgunluğundan bağ yerini epey boşlamıştı. Kızı Özen ve torunları ile birlikte bağ yerine ziyarete gitmişlerdi. Yol o kadar ıssızdı ki kimseler yoktu. Hava öylesine güzeldi ki güneş adeta etrafı pırıldatıyordu. Korucuların çaldığı düdükten almıştı. Onu da yanına almıştı o gün. Patika yoldan bağa yaklaştıkça düdüğünü çalardı. Yine o kuyunun başında mola vermişlerdi. Kuyudan bir bidon su almışlar ve bağ yerine doğru yola koyulmuşlardı. Bağ yerinde durdukça Aşçı düdüğünü çıkartıp çalardı. Torunları dede neden düdüğünü çalıyorsun kimse yok diyordu. Bağımıza zarar vermesinler korucuların olduğunu hissetsinler diye derdi.

Bağdaki mahsulleri olmuştu. Çocuklar hem toplayıp hemde dalından meyve yemenin keyfini çıkarıyordu. Herkesin elinde bir sepeti vardı ve herkes en sevdiği ağacın başına giderdi. Aşçı İsmail de yapılacak diğer işlere bakardı. Herkes sepetine doldurduğu meyvelerle geri dönerdi. Giderken yine aynı kuyunun başında meyveler yıkanır. Buz gibi kuyu suyundan içilir. Oradaki ağaçların gölgesinde dinlendikten sonra aşçı lokantasının çocuklarda evin yolunu tutardı. Sepetlerce meyve toplamının verdiği mutlulukla. Birazda yorgun düşerlerdi. Sonrasında herkes evinde dinlenmeyi tercih ederdi.

Aşçı İsmail lokantada lezzetli yemeklerini yapmaya devam ederken Vedat yine lokantaya uğramıştı. İşi gücü olmadığından lokantaya sık sık gelirdi. Vedat para lazımdı. Lokantadan gelen hasılatı kafasını takmıştı. Artık evliydi karısında çalışmıyordu. Lokantada çalışanların haklarını hiçe sayıp haddini aşarak lokantadaki tüm hasılatı almak istiyordu. Böyle bir şey mümkün olamazdı. Herşeyi ezip geçmek demekti. En önemlisi de babasının yıllardır emek verdiği ayakta tuttuğu kazandığı yere kazık atmaktı. Ama umrunda bile değildi. Gözü çoktan dönmüştü. Zaten yıllardan beri hazıra alışmıştı. Babasına söyleyip üstüne yürüdüğünde babasıyla kavga etmeye başlıyorlardı. Lokantada gel zaman git zaman kavgalar şiddetlenmişti. Aynı evde de yaşıyorlardı. Vedat'ın gözü dönmüş tavırlarına bir şey yapamıyor diken üstünde yaşıyorlardı.

Aşçı artık derin çıkmazlara girmişti. Çocuğundan korkuyordu. O yıllarda herkesle sohbet etsede dertleşeceği ona arkadaş olacağı kimse yoktu etrafında iyice yalnızlaşmıştı. Lokantada derin derin düşüncelere dalıp giderdi. Emekliliğine az kalmıştı. Vedat ise hırçınlığı iyice ele almıştı. Karısı Gülten odasından dışarı çıkmıyordu. İşsizdi parası yoktu. Hayatının kurtuluşunu evlenmekte görmüştü. Ama

Vedat hayırsız çıkmıştı. Vedat ile Gülten'i bir arada tutan birbirlerine gönülden bağlı olmalarıydı. İkisi de deli gibi seviyorlardı birbirlerini. Gülten artık daha fazla dayanamazdı. İstanbula gitmeyi Vedat'ın kafasına koymuştu.

Vedat'ta bu duruma sıcak bakmıştı. Lokantada ve evde yaşadıkları artık bıktırmıştı onu. Nitekim İstanbul'a gitmeye karar vermişlerdi. İstanbul'da bir oda tutabilmişlerdi. Vedat'ta babasından öğrendiği kadarıyla seyyar arabayla ciğer ekmek satmaya başlamıştı. Artık kavgalar yoktu. Karısıyla birlikte aradıkları huzura kavuşmuşlardı. Aşçı artık emekli olmuştu. İyice yorulmuştu. Bunca yaşanandan sonra sinirleri iyice yıpranmıştı. Bir de evden çıkmama hastalığına yakalanmıştı. Artık o şevkle lokantasına giden yemekler yapan adam gitmiş yerine bambaşka biri gelmişti. Adeta eve kapamıştı kendini evden hiçbir yere çıkmıyordu. Lokantanın başında Mithat tek başına kalmıştı. Babası kadar olmasa da o da Aşçı sayılırdı artık. Bugüne kadar babasının yanında yetişmek kolay değildi. Babasının bu durumuna oda akıl sır edirememişti.

Aşçı artık evden hiç çıkmıyordu. Evde eşi ve kızı Özen kalmıştı. Eşi ve kızı dışarı çıkmasını lokantaya gitmesini eski hayatını sürdürmesini istiyorlardı. Aklının yerinde olup olmadığını anlayabilmek için sürekli ona sorular soruyorlardı.. Bilinci yerindeydi ama yaşadıklarını sindirememenin rehavetine kapılmıştı. Yeşil bir koltuğu vardı. O koltukta zamanının çoğunu bulmaca çözerek geçirirdi. Kimseyle konuşmaz sadece soruları yanıtlardı. Eşi ve kızı bu duruma çok üzülüyorlardı. Adeta hayat enerjini kaybetmiş tükenmişlik sendromu yaşıyordu. Eşi ve kızı bu durumun böyle sürmeyeceğini bir doktora danışmak istemişlerdi. O yıllarda mahallenin doktoru Muvaffak bey vardı. Ona söylemişlerdi. O da hemen gelip bakmak istemişti. Herşeyin normal ama psikolojik olduğunu söylemişti.

Evinin karşısındaki berbere bile gitmiyordu. Eve artık karşıdaki berber geliyordu. Saç sakal traşını yapıp gidiyordu. Adeta depresyondaydı. Zaman zaman yerdeki halı desenlerine uzun uzun bakar dalar giderdi. hayat mücadelesini şimdiye kadar bırakmamış bir Aşçı'nın böyle eve kapanması hiç doğru gelmiyordu. çözilemeyen birşeyler vardı ama neydi. Zordu. Onu hiç bişey yapmadan evde oturur görmek ve hiçbirşey yapamamak. Bu sorunla mücadele günler ayları aylar yılları derken bir yıl kadar sürmüştü. Az buz zaman değildi koskoca bir yıl ömürden giden. Bir yılda lokantanın tüm yüküyle Mithat ilgilenmek zorunda kalmış ama tek başına babası gibi idare edememişti. Dükkanı kafasına göre açıp kapatmış gereken özeni ve titizliliği gösterememişti. Lokanta içindeki malzemelerle birlikte artık kapalıydı.

Nihayet Aşçı az da olsa dışarı çıkmaya başlamış. Nolduysa herşey bir anda gelmiş. Bir anda da gitmişti. Kızı ve eşi artık yaşadıkları zor günleri atlatmanın sevinci ve heyecanı içindeydiler. Ara sıra yinede lokantasına uğruyordu. Balık Pazarı'ndaki esnaf arkadaşlarıyla geçen zamana ve lokantasına iç geçiriyordu. Bir dönem Balık Pazarı'nın o meşhur Bol Kepçe lokantası nerde kalmıştı. Kendi zamanında o pişen yemekleri hayal ederek ve tek başına idare ettiği lokantaya bakarak nasıl bu hale geldik diye kendine soruyordu. O eski Balık Pazarı'nın lokanta sevdasına özlem duyuyordu. Herşey böylece

duruyordu ama işletecek derman mı kalmıştı. Çocuklar hepsini elinden almıştı. Kolunu kanadını kırmıştı adeta.

O yıllarda Cevat İstanbul'dan geri dönmek istemişti. Telefon ile haber yollamış. Lokantayı ben işleteceğim sakın bişey yapmayın diye. Cevat evlendiği eşiyle birlikte yahudi mahallesine Mithat'ın evinin hemen yanına yerleşmişti. Lokantayı da işletmek istiyordu. Lokantanın ellerinden kayıp gitmesine gönülleri razı değildi. Cevat'ın da işletemeyeceğini biliyorlardı ama yine de söz geçirmek zordu çocuklara. Bu seferde Cevat devralmıştı lokantayı ama aşçılık tecrübesi yoktu. Yardım lazımdı. Abisi Mithat'tan destek almıştı. Birlikte tekrar işletmeye başlamışlardı lokantayı. Arada lokantaya babalarıda uğruyordu. Onlara destek oluyordu. Ama Cevat ile Mithat'ta babaları gibi işletememişlerdi. Cevatın bir hevesiyle ne kadar iş yapılabilirdi ki. Hevesi geçtiğinde yine kepenkler inmişti.

Aşçı da artık lokantası olmadığından bağına daha fazla düşkün olmuştu. Evden çıkmama hastalığından beri bağını ziyarete gelememişti. Bağa yine Kız Meslek Lisenin alt patika yollarından düdüğü boynunda gelirdi. Bağına gittiğinde bağı otlanmıştı. Yerde kuru dallar vardı. Bağının meyveleri koparılmış bağına zarar verilmişti. Aşçı durumu anlamıştı. Yokluğunda bağına biri girmişti. Hemen korucu Süleyman'ı yanına çağırdı. Ben çoktandır gelemedim. Rahatsızdım ilgilenemedim. Fakat bağıma zarar verilmiş. Ağaç dalları koparılarak meyveler ayarsızca toplanmış ziyan edilmiş dedi.

-Korucu Süleyman efendim bende kimin yaptığını görmedim ben başka bağda dolaşırken olmuştur.

-Lütfen kusura bakmayın bidahakine daha dikkatli olurum dedi.

-Aşçı bağının harap edilmesine kızmıştı. Sen böyle yaparsan gelecek dönem aidatı ödemeyeceğim demişti.

-Süleyman aldırış etmemişti yine her zamanki gibi.

Aşçı da işi eline almıştı. Koparılan dalları temizlemiş. Otlanan bağını biçirtmiş. Kalan meyveleri sepetine doldurmuş ve evin yoluna koyulmuştu. Süleymana kızıp tüm meyveleri toplamıştı. Sepetlere fazla yükleme yapmıştı. Giderken elinde sepetlerle gitmekte zorlanıyordu. Fakat o hep mola verdiği kuyuya az kalmıştı. Kuyuya geldiğinde elindeki sepetleri kuyunun yemen yanı başına bıraktı. Derin bir nefes aldı. Kafası korucu Süleyman'a takılmıştı. O yüzden dalgındı. Uzun uzun kuyuya baktı. Yoldan geçen korna sesi onu kendine getirmişti. Bir anda irkildi ve daldığının farkına vardı. Dinlenmişti. Ama kalan yolu topladığı sepetlerle gitmeyi göze alamadı. Ordan geçen bir taksiye atlayıp eve gitmişti.

Nihayet eve vardığında kapıyı eşi Müseebiye açmıştı. Eşi birşeyler olmuş dedi. Aşcının gergin yüz ifadesinden anlamıştı. Noldu diye sorduğunda Aşçı, Süleyman ile kavga ettik. Bağa birileri girmiş, ağaçlara meyvelere zarar vermişler dedi. Bende gelecek yıl aidatı ödemeyeceğimi söyledim. Tartıştık. Bende ne varsa sinirle hepsini topladım geldim dedi. Akşam olmak üzereydi. Kızı Özen akşam için sofra hazırlıyordu. Eşi ve kızı Özen ile birlikte yemeğe oturduklarında tüm yorgunluğu üzerine çökmüştü.

Yemek yiyecek pek hali kalmamıştı. Güçlükle de olsa bir eyler yemi ti. Sonrasında kızı yorgunluğunu atması için kahve getirmişti. Birkaç yudum alıp erkenden uyumu tu.

Ertesi gün erkenden uyanmı tı. Artık uyuyamayacağını anladı. İçinde nedensiz derin bir sıkıntı vardı. Pencereden baktığında henüz karanlık  ekilmemi ti. Hava yavaş yavaş aydınlanmak üzereydi. Pencereyi açıp yavaş yavaş aydınlanmakta olan havayı i ine çekti. Derin derin mahallesine baktı. Üzerini giyinip aşağıya indi. Sabah sabah bir eyler basmı tı onu evde duramadı. Evden çıkıp mahalle bakkalından gazatesini ekmeğini alıp eve geldi. Evdekiler henüz uyanmamı tı. A  ıda gazetesini okudu. Bulmacasını çözmeye ba ladı. Yinede i i sıkılıyordu. Anlamsızdı. Neden böyle hissediyordu.

Gün aydınlanmış evdekiler uyanmı tı. Kahvaltıya ba lamı lardı. A  ı pek belli etmiyordu ama tuhaf hissediyordu. Tam o sırada bir telefon gelmişti. Telefondaki kişi Gülten'di. Vedat hastalanmı tı. İstanbul da bir hastaneye kaldırıldığını söylemişti. Dışarıda seyyar  iğer ekmek satmaktan soğuktan    tm   . Menenjit hastalığına yakalanmı tı. Babasının sanki i ine doğmuştu bir eyler olacağı sıkıntısı bir nebze olsa ge sede    lm   . Vedat'ın durumu ağırdı. Apart topar İstanbul'a Vedat'ı ziyarette hastaneye gittmi lerdi. Vedat iyi değildi. Hastane odasında iki kişi kalıyorlardı. Ba ucunda bir tabak tabakta birkaç kiraz çekirdeği ve iki dal kiraz vardı.

Kirazları Vedat'ın yanında yatan hastanın kızı babasına getirmişti. Vedat'a birazını ikram etmişlerdi. Vedat'ın canı kiraz çekmişti. Bağda kiraz zamanıydı. Baba tabaktaki kirazı görünce bağda kirazlar olmuştur. Ben sana toplayıp g nderiririm sen yeterki iyile  diyebilmi ti.  orlu dan apar topar geldikleri için hazırlıksız yakalanmı lardı. O açıdan Vedat'ın yanında fazla kalamamı lardı. Ak am olduğunda  orlu'ya döneceklerdi. Zaten karısı Gülten ba ından bir an olsun ayrılmıyordu. Zordu hasta yatağında çocuklarını bırakıp dönmek akılları ordaydı. Kendilerini k   hissettiklerinde doktorlar bakıyor diye teselli ediyorlardı.

Eve döndüklerinde içlerinde Vedat'ı öylece bırakmanın burukluğu içindeydiler. Kalacak yerleri yoktu. neticede  orlu da yaşıyorlardı. Vedat'ın hastalığı çok ani olmuştu. Vedat henüz yirmi yedi ya ında daha çok gençti. Baba evde sabahı zor etmişti. Koca gece yatağın içinde dönüp durmuştu. Ertesi gün torunlarını alıp bağa kirazları toplamaya gitmeye karar vermişti. Sabah erkenden torunlarını alıp bağa gitmeye koyulmu lardı. Torunlarını çok seviyordu. O dönemde  orlu da bir iki tane de olsa fayton mevcuttu. Cumhuriyet Meydanından faytona binmek isteyenler binerdi. A  ıda torunlarının bu isteğini kıramamı tı. Bağa o gün yürümek yerine faytona binerek gitmi lerdi.

Torunları başında  apkaları ellerinde sepetleriyle faytonla tıkr tıkr gelmenin mutluluğu içindeydi.  ocuktular amcaları vedatın hastalığının ciddiyetinin farkında değillerdi. Amcalarına kiraz toplamaya gelmişlerdi. O gün bağda olan kirazları görünce çocuklar kulaklarına küpe yapıp birbirlerine bakıp g l   yorlardı. Ortalıkta kimseler yoktu. Issızdı. Dedelerinin o gün fazla keyfi olmadığını torunları anlamıştı. Fazla oyalanmadan kirazları topladıktan sonra kiraz dolu sepetlerle yola  ıkmı lardı.

Aşçısında çocuğu hastayken bağla ilgilenecek hevesi kaçmıştı. Giderlerken yine o kuyudan su çekmişlerdi. Torunlar bu serin suya bayılırdı. Buz gibi kuyu suyu içildikten sonra yola devam edilirdi.

Eve döndüklerinde Nazan gelmişti. Vedat'ın hastalığını Nazan'a da haber vermişlerdi. Nazan da kardeşinin hastalığına üzülmüş onu merak etmişti. Hemen yarın yanına gitmek istediğini söylemişti. Babası topladığı kirazlardan Nazan'a Vedat'a götürmesi için vermişti. Üzülüyordu. Mutsuzdu. Ama elden bir şey gelmiyordu. Hayatta her ne yaşıdıysa daha önce ne yapabilmişti. Zaman bir şekilde akıyor sonunda herşey olacağına varıyordu. Ertesi gün Nazan da kardeşini dolaşmaya gitmişti. Vedat babasının gönderdiği kirazlardan yemişti. Mutlu olmuştu. Sağlık durumu ciddiyetini hala koruyordu. Suzan da İzmir den koşup gelmişti ziyarete kardeşini durumu ciddi olunca baba evinde Çorlu da kalmıştı.

Günler böyle geçerken Vedat'tan her gün telefonla haber alabiliyorlardı. Her gün durumunu soruyorlardı. İçleri biraz olsun rahatlıyordu. Ya da kendilerini öyle inandırmışlardı. Doktorlar herşeye hazırlıklı olmalarını söylemişti. Kulaklarında her an bu sesler yankılanıyordu. Vedat daha çok gençti. Bünyesi ya kaldırmazsa bu hastalığı diye karamsarlığa düşüyorlardı. Doktorlar öylesine mi konuşuyordu. Yoksa gerçekten mi söylüyorlardı. İyileşmesi için dualar ediyorlardı. Artık evde hiçbirşey düşünemez olmuşlardı. Vedat hastaneye yatalı on gün kadar olmuştu. Evde herkesin kolu kanadı kırık hiçbirşey mutluluk vermiyordu. Kederli, endişeli beklemekten başka bir şey yapamıyor acı çekiyorlardı.

1974 yılının yirmi yedi mayıs sabahıydı. Telefon sabah erkenden çalıyordu. Herkes bir anda yattığı yerden fırlamıştı. Bişey mi olmuştu? Telefondaki Gülten'di. Vedat'ı kaybettik diye aramıştı. Anne ve baba neye uğradıklarını şaşırmış halde kalakalmışlardı. Vedat ölmüştü. Daha çok gençti. Yirmi yedi yaşında dünyaya gözlerini kapamıştı. Annesi yıkılmıştı. Sanki yüksek bir yerden düşmüş gibiydi. Buz gibi terlemişti. Feryat figan ederek ortalığı Vedat, Vedat, Vedatım diye inletmişti. Matem dolu sesi mahalleden yankılanıyordu adeta. Baba ise şakaklarında soğuk bir ter evdeki feryat ve figanları daha fazla yüreği kaldıramadı.

Beklemiyordu. Daha çok erkendi daha çok erkendi be çocuk diyordu. Evde duramadı. Kendini dışarıya attı. Ama dışarı da onu açmadı. Hava o gün buz gibi soğuktu. İnanılır gibi değil. Mayıs ayında hava öylesine ağlamaklı öylesine puslu ve rüzgarlıydı. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Sanki havada bu gidişe ağlıyordu. Baba dışarının soğukluğuna aldırış etmeden yüreği yanık bir şekilde dağılmış adeta kendini kaybetmişti. Hala inanamıyordu. İnanmak istemiyordu. Birkaç saat sonra Vedat'ın cenazesi Cumhuriyet Meydanındaki evine gelmişti. Hava ceviz büyüklüğünde doluya çevirmişti. Cenazesi öğlenden sonraya kalmıştı. Evinden sonra Cumhuriyet Meydanındaki Süleymaniye Camine götürülmüştü.

İkinci namazında Çorlu'nun asri mezarlığına gözyaşları içinde uğurlanmıştı. Sonrasında herkes eve gelmiş evinde hayır ve okumalar yapılmıştı. Herşey bitmişti. Tükenmişti artık. Birdaha ne eskisi gibi olabilirdi ki, zaman geçerci elbet ama onu kaybetmenin ızdırabıyla ne kadar mutlu olunabilirdi. unutabilir miydi insan kolay kolay akıldan çıkarmıydı. Aşçı için zordu. Vedat'ın ani ölümü onu gittikçe

yıpratmıştı. Dışarıya karşı asla belli etmezdi. Herşey normalmiş gibi güçlü görünmeye çalışırdı. Oysaki içindeki ateş kor olup içini kavuruyordu.

O günden sonra herkes kendi halinde hayatında yaşamaya başlamıştı. Balık Pazarındaki Bol Kepçe lokantalarını kapattıkları için Mithat başka yere aşçılığa başlamış Cevat'ta Çorlu'ya yeni geldiği için geçici işlerde çalışıyordu. Aşçı da boşluğa düşmüştü. Hayata tutunacak bir dal arıyordu. Kızı Özen ve eşi her zaman bu zor günlerde ona destek olmuşlardı. Yaşadıkları onu erken yaşlandırmıştı. Bu acıyla yaşayamayacağını oda biliyordu. Kendini sürekli sokaklara atıyor. Çorlu'nun cadde ve sokaklarında dolaşarak zaman geçirmeye çalışıyordu.

Elinde tutunacağı tek dal bağı kalmıştı. Vedat'tan sonra kendini iyice bağına vermişti. Her fırsatta bağa kaçardı. Burada işlere dalıp herşeyi bir nebze olsun unutmak isterdi. İşten düşünmeye fırsat kalmıyordu. Artık her gün gibi bağa geliyordu. Her zamanki kuyunun başında mola vermeyi de asla atlamıyordu. Niye bu kuyu bu kadar önemli olmuştu. Yazın serinliğinde dinlenmeyi buz gibi suyunu içmeyi kışında manzarasını severdi. Hayatta bizi en sevdiklerimizle sınıamaz mıydı? Hayat başına ne geleceğinden habersiz dipsiz bir kuyu değilmidi?. Yoksa yaşarken herşey anlamsız mıydı? . Birşeyin sırrına gizemine ulaşmak için üzerinden yıllar mı geçmesi gerekliydi ?.

Zaman geçiyordu geçmesine ama unutmak diye bir şey mümkün olmamıyordu. Evine geldiğinde ıstirate çekiliyordu. Boşluğa düşüyordu. Düşünceler peşini bırakmıyordu. Vedat'ın ölümünü aklından çıkaramıyordu. Evdekilere belli etmemeye çalışıyordu. Kahve kültürü de hiç olmamıştı. Gidip kafasını dağıtsın. Eşi ve kızının da durumu farksızdı. Zaman sadece acıyı hafifletiyordu. Alışmak işte en zoru buydu. Bir daha toparlanmak mümkün olabilir miydi ?. olmadı olamazdı.

Bir gün eşi ve kızları bağ yerine elmaları toplamaya gitmişlerdi. Bağ yerine gittiklerinde elmalar toplanmıştı. Bu işte bir terslik vardı. Hemen korucu süleymanı çağırdılar. Süleyman bizim elmaları kim topladı diye sorduklarında korucu çocuğuyla bir kadın geldi ben İsmail abinin tanıdığımı haberi var dedi girip topladı dedi. Canları sıkılmıştı. Biraz durup sonrasında eve dönmüşlerdi. Müsebbiye eve gittiklerinde eşine durumu anlattığında durum anlaşılmıştı. Öyle bir şey olmamıştı. Korucu yalan söylüyordu. Ne olduğunu anlamamışlardı.

Korucuya oda kızıyordu. Yaşadıklarının üstüne bağ yerine sürekli zarar verilmesi onu çileden çıkarıyordu. Buna bir çözüm bulmalıydı. Artık bağına daha sık gitmesi gerekiyordu. Ertesi gün erkenden yine bağa gitmişti. Korucu süleymanı yanına çağırıp azarlamıştı. Benim bağıma ben yokken kimse giremez demişti. Söylenenler Süleymanın bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Kendisi artık hergün geliyor meyveleri topluyor. Birazını kendine ayırıyor. Kalanını da evinin ordaki manava satıyordu.

Yaz kış demeden hergün bağa gidiyordu. Zaten acıyı başka türlü kafasından nasıl atabilirdi. Günlerden bir gün bir sabah evden erkenden çıkmıştı. Yıl 1976'nın aralık ayıydı. Hava soğuktu. Üşümüştü. Kız

Meslek Lisesi öğrencileri dersteydi. Bir kış gününün sabahında yollarda kimse yoktu. Öğrenciler derste sürekli bir ses duyuyorlardı. Rüzgar olabildiğince deli esiyordu. Rüzgarın ardında derinlerden de olsa bir inleme ve çığlık sesleri duyuluyordu. Git gide sesler artıyordu. Çocuklar sesin nereden geldiğini tespit edip öğretmenlerine durumu anlatmıştı.

Öğretmenler hemen itfaiye ekiplerine haber vermişti. Gelen ekipler sesin nereden geldiğini bulmaya çalışmışlar ve nihayetinde sesin kuyudan geldiğini söylemişlerdi. Kuyuya baktıklarında kuyuda bir adam vardı. Kuyudan zorlukla çıkarmışlardı. Hiç konuşamıyordu. Kendinde değildi. Üzerinden ıslanmış kimlikleri çıkmıştı. Kimlik Aşçı İsmail aitti. Bir kış gününün sabahında dipsiz bir kuyunun serin sularına gizemli bir şekilde yuvarlanmıştı. Ambulansta ilk müdahalenin ardından Çorlu devlet hastanesine kaldırılmıştı. Hastane de yapılan müdahale sonrasında eve götürülmesi söylenmişti.

Polis ekipleri bu sırada adres bilgilerine ulaşmıştı. Hastaneden sonra evine getirmişlerdi. Eşi ve kızı şaşkınlık içindeydi. Durumu öğrenince şok yaşamışlardı. İsmail iyi değildi. Kuyudan çıkarılmıştı. Kendinde değildi. Hemen yatağına yatırmışlardı. Hırıtlı bir şekilde inliyordu. Başka birşeyde konuşmuyordu. Vücudunda morluklar vardı. O gün ne olmuştu. Kuyuya nasıl düşmüştü. Eşi merak içindeydi. Seni bu kuyuya kim attı diye sorular soruyordu. Ama İsmail konuşamıyordu. Eline kağıt verip yaz buraya deselerde bir çözüm alamıyorlardı.

İnlemeleri iki gün boyunca sürmüştü. Hiç konuşmuyordu. Öylece yatıyordu. İnanılır gibi değildi. Hep dinlendiği mola verdiği kuyuya düşeceği aklına gelir miydi ? onu getirdiklerinden beri iki gün geçmişti. Bir kelime bile etmemişti. İnlemekten başka bir tepki yoktu. Böylesine beyefendi bir aşçıdan kim ne istemişti. O kuyuya nasıl düştüğü hala gizemini koruyordu. Ertesi gün ebedi hayata gözlerini yumacağı kimin aklına gelirdi. Kuyudan çıkarıldıktan sonra üç gün dayanabilmişti. Olayın gizemine erişmeden o çoktan vefat etmişti. Müsebbiye oğlundan sonra eşini de kaybetmişti. Vedat öleli daha iki yıl olmuştu. Herşey üst üste gelmişti. Bu ikisinin yokluğuna hiçbir zaman alışamayacaklardı.

İsmailin cenazesi de Çorlu'nun Asri Mezarlığına defnedilmişti. Bir zamanlar o yemekler yapan lokantasıyla göz dolduran adam nerde kalmıştı. Herşey öylece son bulmuştu. Ama hayallerde bir başka yaşayacaktı. Hayatta böyle bir dipsiz kuyuda nefes almaktı. Anladım ki, susmak cüsse işi. Derin denizlerin işi. Sığ suları en hafif rüzgarlar bile coşturabiliyor. Derin denizleri ise ancak derin sevdalar. Anladım ki, derin ve esrarengiz olan herşey susuyor. Anladım ki, susan herşey derin ve heybetli. Bizim hikayemizde böyleydi.

Şimdilerde Balık Pazarında Palas Otelin altındaki lokanta otelin lobisi olarak kullanılmaktadır. Aynı sokakta olan Bol Kepçe Lokantası tamamiyle tesadüfi bu isimle hayat bulmuştur. Şimdikilere Aşçı İsmaili ve bir zamanların Bol Kepçe lokantasını sorsanız kimse tanımaz. Balık Pazarına her gidişimde yüreğim bir başka olur. Büyük dedemin yaptığı yemekler, lokantası ve o zamanki esnaflar aklıma gelir. Bir de büyük dedemin gizemli son bulan hayat hikayesi. Hüzünlenirim. Hayat devam ediyor, keşke herşey bulduğum gibi değil aradığım gibi kalabilse diye iç geçiririm.